

KUULTOYHTIÖ

Rakennusinsinöörin virallinen lehti 2/2003

Rankkaa menoa ysikymppisissä

Huijausyritys 90 metrin
aidoissa

Mukana myös tuhti KP-
paketti

Pääkirjoitus

“Taasko täällä on uudet Ruutiset”, ihmetteli fuksityttö tarkastaessaan riippariaan muutama viikko sitten. Riipparista oli matematiikan prujujen lisäksi löytynyt upouudet JuhlaRuutiset. “Ilmestykö näitä ihan koko ajan”, jatkoi fuksityttö ihmetellen kiltalehtemme tiukkaa ilmestymisaikataulua.

Niinpä niin. Myös päätoimittajasta tuntuu, että tänä keväänä on ilmestynyt lehtiä suorastaan jatkuvasti. Kun edellisestä koitoksesta on selvinnyt, onkin uusi jo suorastaan tallonut varpaille. Toisaalta nyt kun Ruutisten vappunumerokin alkaa olla valmis lyttyyn painettavaksi, voi päätoimittaja helpottuneena ihmetellä: “Tässäkö se olikin?” Niinpä niin.

Kun kolmas lehti on siis tekeillä (ja enemmän kuin puolet vuoden viidestä lehdestä tehty) on ehkä syytä vilkuilla varovasti taaksepäin ja pohdiskella josko menneistä olisi jotakin oppinut. Ehdottomasti ainakin sen, että asioiden delegointi ja vastuun jakaminen ovat ehdottoman myönteisiä asioita. Siksi haluaisin kiittää lämpimästi niitä ihmisiä, joihin olen tätä oppia tänä keväänä soveltanut. Etenkin kaikki JuhlaRuutisten tekoon osallistuneet henkilöt ansaitsevat isokokaisen kiitoksen, kymmenen pistettä ja papukaijamerkin. Tuloksena oli nimittäin melkoisen laadukasta ja miellyttävää jälkeä, vaikka ITSE sen sanonkin.

Ruutisten vappunumeron ja muiden vappulehtien kuten Kevätpörriäisen ilmestymistä voidaan pitää vahvana kevään merkinä. Yksi vahvimista on kuitenkin vasta tuloillaan, nimittäin jääkiekon MM-kilpailut. Tuo jokakeväinen vitsaus on taas täällä, tänä vuonna entistäkin sitkeämpänä, kun kisat törmäillään ihan koti-Suomessa. Onneksi saatiin vuosijuhlahajaksi iso TV, josta voidaan kaik yhes iKkoos katsella kiltiksellä niitä mainioita miehiä polvihousuissaan.

Toivottavasti yllä mainittu fuksityttö ei vallan tikahdu saadessaan käteensä tämän kolmannen numeron. Onneksi ne ihmiset ovat aika harvassa, joiden mielestä Ruutiset ilmestyy liian usein. Itse asiassa voisin kiittää vielä niitä ihmisiä, jotka jaksavat viikosta toiseen innokkaina odottaa seuraavaa numeroa. Päätoimittajan mieltä lämmittää nähdä kiltahuoneella uusiin Ruutisiin suunnattuja himokkaista katseita.

Hyvää kevättä ja vappua,

Rudolf

Puheenjohtajalta

Alkuvuosi on hurautanut vauhdilla ja vappuun on enää muutama päivä. Suurin koitos tänä keväänä olivat epäilemättä 90-vuotisjuhlallisuuudet, joista selvisimme kyllä kunnialla. Itse Hermanninsitsistä jäi mieleeni parhaiten leppoisa, mutta silti riittävän arvokas tunnelma. Luulen, että useimmat viihtyivät raksan sinisellä torpalla, ja jatkobändin tahdissa olisi moni jaksanut heilua pidempäänkin. Puheenjohtajana merkittävä asia olivat tietysti RILin lahjoittamat puheenjohtajan käädyt, joita saan kantaa vielä puoli vuotta. Kyllä olivat muiden kiltojen

puhikset kateellisia, eivätkä syyttä.

Suuri kiitos vielä kaikille juhlien, juhlatuokkien ja rakentamistempauksen järjestelyihin osallistuneille. Koko viikko osoitti, että IK on oikeasti juuri sopivan kokoinen kiltta, jossa tekijöitä riittää, mutta ei silti liiaksi, jotta naamat pysyvät tuttuina.

Killan rekisteröityminen ei ole edennyt tänä keväänä suunnitelmieni mukaan suurelta osin oman ajanpuutteeni vuoksi. Uskon kuitenkin, että saamme IK:sta ry:n vielä tämän vuoden puolella.

Vaikka säätiedot vielä räntää lupailvatkin, näyttää sää ainakin tätä kirjoittaessani lupaavalta vappua ajatellen. Toivon, että mahdollisimman moni raksafuksi painaa taas keskiyöllä uutena hohtavan teekkarilakin päähänsä vanhempien tieteenharjoittajien malliin.

Rankan juhlinnan jälkeen on vielä syytä tsempata pari viikkoa tenttien parissa ennen kesälaitumille kirjaamista.

Riemukasta vappua ja rentouttavaa kesää!

Tavataan tanssilavalla,

Tuula

RUUTISET
Rakennusinsinöörillän
virallinen
kiltalehti

Ruutiset ilmestyy neljä kertaa
vuodessa
painopaikka: Suomen Painotuote:
1 000 kpl

Päätoimittaja:

Rudolf Ruutinen
(saku.harkonen@hut.fi)

Toimittaja:

Risto Immonen
(risto.immonen@hut.fi)

Dokumentointi:

Sari Tuomela

Rakennusinsinöörilta
Rakentajanaukio 4
02150 Espoo
puh. 09-451 3491
www.tky.hut.fi/~ik
raksa@hut.fi

Toimituskunta:

Petteri Andersin
Markku Helve
Katri Junna
Matti Kuronen
Olli Nuutinen
Tuula Olenius
Saara Råman
Ritva Saarinen
Elina Sala
Tarmo Savolainen
Jussi Väisänen
Sari Tuomela

Rakennusinsinöörilta (1913-)

puheenjohtaja
Tuula Olenius
opintovastaava/vara-pj
Ilkka Töyrylä
kirjuri
Emmi Lehto
rahastonhoitaja
Elina Sala
emäntä
Markku “Isometsä” Sillanpää
ulkovastaava
Anne Leivo
excursiomestari
Ritva Saarinen
phuksikapteeni
Katri Junna
phuksitoimikunnan pj
Emmi Härkönen
oltermanni
Jouko Kankainen

Sisältö

Pääkirjoitus s.2

Puheenjohtajalta s.2

Kolmossivun raksalainen s.3

Kiltakummilta s.4

Phuksikapteenin viimeiset sanat. s.4

Tempaus - 90 tuntia rakentamista s.5

Tähtihetket vielä kerran: 90. Hermanninsitsi s.6

En lähde pitkälle vaan KOTIMAAN PITKÄLLE s.9

Viinlandia 2003 - kahdesti YKSIN s.10

Kanttaako tunnustaa jos pettää s.11

NORSKE KIMBLE CUP s.11

90:n metrin aidat s.11

Hienosäätölekan paluu s.12

Kolmossivun raksalainen

“Tämäkö takia tytöt joutavat vettä jatkuvasti!?”

Rakennusinsinöörin Kotimaan Pitkä-exkursiota tukivat seuraavat yritykset. Rakennusinsinööri kiittää tuesta.

uusia kasvoja?

Vasemmalla Ruutisten uusi toimittaja Risto Immonen. Oikealla vuosikokouksessa valittu ISOhenkilövastaava Juuso “pikku-pikku-Juuso” Rautkylä.

Miten kiltta makaa?

“Emäntä 2003 ja emäntä 2002 H90-silliksellä. Hehän ovat kuin kaksi marjaa...”

Kiltakummilta

[kiltakummilta, UKK-malli Matti]

Wappu, tuo opiskelijoiden, työväen sekä serpentiini- ja tippaleipäteollisuuden vuoden kohokohta ja tulospikki tulee, olenko valmis? Ainakin jotakuinkin ja suurin piirtein. Tuskin sitä tämän valmiimmaks tulee vaikka yrittäisikin.

Käytän tilaisuuden hyväkseni ja kiitän lämpimästi kaikkia Hermanninjärjestelyyn osallistuneita. Juhla oli varmasti paras, jossa olen ikinä ollut.

Pöytäohjelmaa ja laululäystäkettä myöten kaikki oli tehty viimeisen päälle hienosti ja erityisen paikan sydämeni sopukassa saavat juhlamarsalkan kuivat mutta silti töksähtävät vitsit, jotka saivat juttujen välille sijoitetut tauot kuulostamaan enkelten jazzbändiltä.

Juhlimisen lisäksi keväällä on tehty töitäkin. Eduskuntavaaleja seuranneethallitusneuvottelut ja sen tiimoilta käyty polemiikki opintotuesta Sailaksen raportteineen ovat varmasti herättäneet jokaisen opiskelijan huomion. Ylioppilaskunta oli muiden opiskelijajärjestöjen kanssa nykyisen opintotuen kehittämisen puolella, sillä se nähtiin ja nähdään yhä tehokkaimpana tapana tukea akateemista ja muutakin koulutautumista koko yhteiskunnan kehittämiseksi.

Viime wappuna koettiin sellainenkin ihme kuin hyvä ilma. Sitä sitten seurasikin hyviä ilmeitä, kun aurinkoon unohtuneet ihmiset pakkeloivat punoittavia kasvojaan ja loivat nahkaansa. Vaikka hyvä sää onkin wapun ongelmista pienin ja epätodennäköisin, niin on silti hyvä muistaa koiranomistajillekin tuttu sääntö: ei jätetä ketään aurinkoon liian pitkäksi aikaa ilman vettä. Wappuanekdoottina kerrottakoon vielä, että omana fuksiwappunamme ahtauduimme kolmen hengen hissiin neljän rotevan uroon voimin ja juuri kun luulin, ettei tästä enää alaspäin pääse, painui hissi viitisentoista senttiä alimman kerroksen lattian alapuolelle. Nauru ei ollut ainoa, jossa oli pidättelemistä hissinkorjaajaa odotellessa.

Olkaapa ihmisen kuvalla.

Phuksikapteenin viimeiset sanat

Phuksikapteenin viimeiset sanat

Viimeisen kerran, tervehdys, arwon phuksi! Tätä lukiessasi päivämme alkavat olla luetut. Todennäköisesti Wappukamman viimeinen piikki on taittunut juuri ennen lakkien jakoa. Tätä lukiessasi sinulla on toivottavasti olkapäälläsi toivottavasti vielä hohtavan valkoinen tupsulakki. Todennäköisesti siinä vaiheessa, kun saat tämän lehden käsiisi, olen hyvin väsynyt mutta myös hyvin onnellinen ja kovaa vauhtia eläköityvä phuksikapteeni. Lienee siis aika herkistellä hetken aikaa.

Tätä kirjoittaessani koitan kuumeisesti miettiä jotain tapahtumaa tai muistoa yli muiden. Ensimmäisenä mieleeni pulpahtaa A-salin tervetuloisuus ja ”Nyt-liitteen haastattelu”. Sen jälkeen tapahtumat ovatkin vain rullanneet eteenpäin. Väillä on joutunut ravistamaan ohjelmaa hihasta, kuten phuksiaisissa. Toisinaan on saanut huhuilla kadonnutta ihmislaukaa, kuten HBN:ssä, mutta lähes aina porukka on löytänyt tiensä perille – samaa toivon myös niiltä 20 000 Lego-palikalta, jotka postitimme epämääräiseen tanskalaiseen osoitteeseen Lego-illan jälkeen.

On mahdotonta nimetä mitään muistoa tai tapahtumaa yli muiden. Toivottavasti jokainen teistä on löytänyt tiensä edes johonkin tapahtumaan ja toivon mukaan vieläpä viihtyneenkin siellä. Suttua ja säätöäkin on vuoden varrelle mahtunut mutta tuskinpa niiltä voi koskaan välttyä.

Jäähvyäisten jättäminen on sellainen juttu, jota en osaa tehdä oikein luontevasti. Tätä kirjoittaessani ajatukset juoksentelivat kaikissa vuoden aikana puuhatuissa tapahtumissa ja palakin kohosi jossain vaiheessa kurkkuun. Todennäköisesti olette lakkien jaossa nähneet ”karskin” kipparinne pillittämässä. Se ei todellakaan johtunut siitä, että olisin ollut pettynyt teihin, vaan koska tässä vaiheessa joudun päästämään irti yhdestä tähänastisen elämäni parhaasta, ehkäpä jopa parhaasta vuodesta, teidän phuksivuodestanne.

Luulenpa, että on tullut kiitosten aika. Kiitos raadeille 2002 ja 2003, etenkin emännille, joita ilman moni tapahtuma olisi jäänyt hengen ravinnon tasolle. Kiitos edeltäjälleni Matille ja seuraajalleni Emmille, teihin olen aina voinut luottaa, mutta olette antaneet myös minulle tarpeeksi tilaa tehdä niin kuin tahdon. Jätti-ISO kiitos myös ISOhenkilöille ja FTMK:lle. Suurimmat kiitokset kuuluvat kuitenkin teille, raksaphuksit vuosimallia 2002 – on ollut ilo olla Otaniemen parhaiden phuksien kippari!

Kaikki hyvä loppuu aikanaan ja on aika tallustaa eteenpäin. Toivon näkeväni mahdollisimman monia teistä tulevina toimijoina, enhän itsekään ajatellut lopettaa puuhastelua vielä tähän. Ainakin toivon, että mahdollisimman moni teistä olisi ensi syksynä tuuppimassa tulevia raksaphukseja teekkarielämään ISOhenkilön roolissa.

Nyt on kuitenkin aika pyyhkiä tipat linssistä ja kilisyttää skumppalasia: Hauskaa Wappua! Ottakaa kaikki ilo irti tästä Wapusta, sillä phuksiwapun voi elää vain kerran. Tervetuloa teekkareiksi!

Viimeistä kertaa,

Katri-Kapteeninne

Tempaus: 90 tuntia rakentamista

Alun perin rakennusprojekti oli tarkoitus aloittaa edellisellä viikolla keskiviikkona 2.4. jolloin ajatuksena oli josko saataisiin perustukset valua vaille valmiiksi. Seuraavalle päivälle oli tilattuna 15 kuutiota betonia NCC:ltä perustusten valua varten. Lopulta tulimme kuitenkin siihen päätökseen, jotta perustetaan tanssikatos paaluille. Se oli pohjatutkimusten jälkeen ainut järkevä keino.

No viimein perjantaiksi saimme riittävän ison kaivinkoneen paikalle, jotta routa saataisiin pois perustusten kohdalta. Lisäksi kaivettiin paikka betoni-lattialle, joka olisi

ilman katosta. Betoni toimitus muutettiin pienemmäksi (5 kuutiota) ja ajankohta siirrettiin seuraavalle viikolle, keskiviikoksi. Myös routasuojaus laitettiin maahan etukäteen.

Maanantai

Työmaa käynnistetään ja paalutukset aloitetaan. Tässä suurena apuna oli koehallin henkilökunnan suunnittelema patentti ratkaisu paalujen hakkaamiseen peruskiveen asti. Se oli sellainen sovintipala paalun ja kaivinkoneen vasaran väliin.

Tiistai

Aikataulussa lukee: alajuoksut, runkotolpat ja yläjuoksut

Todellisuus: alajuoksut ja

runkotolpat. Tässä vaiheessa konsultoimme aiemminkin puutaloja rakentanutta Tossea.

Keskiviikko

Aikataulussa lukee: kattorakenteet, raput ja muut pienet asiat

Todellisuus: yläjuoksut ja kattotuolit. Nyt tuli pieni tenkkapoo, eihän puutavaratoimittajalla ollutkaan toimittaa meille sitä mitä tilasimme. No, tehdään parit patentit koolingista.

Lattialaudoitusta myös aloitettiin tällöin.

Torstai

Aikataulussa lukee: viimeistelyä, maalausta, tavaroiden palauttamista.

Todellisuus: telineillä heiluu arveluttavan näköinen kaveri moottorisaha kädessä. Roni?

No ainakin loput kattotuolit saatiin paikalleen ja juuri ennen auringon paistetta. No aina hävi.

Lattialaudoitusta suoritettiin loppuun ja seinien kiinnitys aloitettiin. Seinähän tehtiin kiinnitysvalmiiksi moduleiksi koehallissa ja itse työmaalla vain iskettiin kiinni runkotolppiin.

Vihdoinkin sitä jäykistystä rakenteisiin huudahtaa Jukka katolta kesken levytyksen. Kaikkihan saatiin melkein valmiiksi tuona iltana ja yönä. Vain pienet kosmiset seikat jäivät korjaamatta ennen avajaisia. Olipa kummiskin luovutuskunnossa.

Perjantai

Aikataulussa lukee: valmisteluja avajaisia varten (siivous), avajaiset

Todellisuus: Vieraat ovat jo

Yllä: tästä kaikki paha sai alkunsa

Alla: Veljekset kuin ilvekset, alhaalla Ray ylhäällä Ron

paikalla ja juuri kun avajaiset olisi tarkoitus aloittaa, niin saamme viimeisen sora-toimituksen. Vieraat katsoivat tuotakin ihmettä tarkkaavaisesti. Hieno ohjelmanumero, vaikkakin tilaamaton sellainen. Paikalla TKY:n puolesta oli rakennusta vastaanottamassa TKY:n hallituksen puheenjohtaja Antti Mylly ja Teekkaripalvelun Tuula Ilmes,

joita hienon Rayn kaksikielisen avajaispuheen jälkeen leikkasivat nauhan. Paikalla oli myös RWBK soittamassa tanssittavaa torvimusiikkia, mutta koska vieraita oli niin paljon niin ei siellä tanssimaan mahtunut.

Raaka rakentaminenkin voi olla tarkkaa

Raksa jaksaa, mallia näyttävät Jussi ja Jukkis

Tanssilavan juhlallinen luovutus TKY:lle

Tähtihetket vielä kerran

Harmittaako kun vuosijuhla jäi kokematta? Vai onko muistisi tehnyt mattijateppokset ja haluaisit palauttaa mieleesi mitä oikein tapahtui? Mikä juhlissa mielestäsi oli hyvin ja missä oli vikaa? Elä 90:nnen Hermanninsitsin juhlahumu vielä uudestaan ja katso oletko samaa mieltä Ruutisten hyvää/huonoalistan kanssa.

Cocktail-tilaisuus

Paikka: Rakennus- ja ympäristötekniikan osaston koehalli.

Mitä tapahtui: Killan raati otti vastaan onnitteluja ja vuosijuhlahahjoja mm. osastolta, muilta killoilta ja kunniajäseniltä. Tarjolla cocktail-tikkuja ja boolia elävän musiikin säestyksellä.

Hyvät puolet:

-Tila oli mielenkiintoinen ja osaston puolesta järjestelyt toimivat.

-Lahjat olivat mielikuvituksellisia tai ainakin yltäkylläisen runsaita.

-Seremoniamestari sai hienon sauvan.

-Cocktail-palat ja booli olivat hyviä ja niitä oli riittävästi.

-Ihmisiä oli tunnelman kannalta sopivasti (ts. tila oli juuri oikean kokoinen)

Huonot puolet:

-Tila oli ehkä hieman karu.

-Äänentoiston teho ei riittänyt koko salille.

-Edellisestä johtuen salin takaosaan jääneet yltyivät aika-ajoin keskustelemaan kovastikin lahjojen jaon aikana.

Huomioitavia asioita: Katri Makkonen sai ensimmäisen Kaskelotti-rintamerkin. Killan piirissä toimivat ammattiainekerhot (Akva, Linkki, MVR-kerho ja Ropo) antoivat killalle uuden ja komean seremoniamestarin sauvan. Killan kunniajäsenet (Niilo Kurvinen, Aarne Jutila ja Esko Mäkelä) antoivat ekskursiomestarille oman torven (josta saatiin sointuvia säveliäkin) ryhmänsä kaitsemiseksi. Rap-ryhmä Palava Rakkaus esitti IK-rapin.

90. Hermanninsitsi

Pääjuhla

Paikka: Ravintola Kalastajatorppa

Mitä tapahtui: Tyypillinen sitsiohjelma kolmine ruokalajeineen, puheineen, esityksineen, lauluineen, leikkeineen ja juomineen. Loppuillasta laulun lisäksi myös soittoa ja tanssia.

Hyvät puolet:

-Viimeisen päälle tyylikkääät pöytäohjelmat ja laululäystäkkeet.

-Kaikki puhujat (Killan puheenjohtaja, RIL:in toimitusjohtaja Jyrki Keinänen, juhlapuhuja Esko Mäkelä ja naisillepuhujana Marko Saloranta) onnistuivat olemaan joko hauskoja tai vakavia ja ennen kaikkea sopivan mittaisia.

-Seremoniamestarin vitsit eivät ontuneet.

-Lukkarit eivät rakentaneet liian montaa aasinsiltaa.

-Lauluyhtye The Fellow Ministers oli todella hyvä

-Kalastajatorppa tarjosi juhlat puitteet ja riipeä henkilökunta piti aikataulun kohdallaan.

-Juhlakansa käyttäytyi arvokkaasti kuitenkin turhia jäykistelemättä. Juhlamieli oli parhaimmillaan.

Huonot puolet:

-Paikoitellen liiankin riipeä henkilökunta ei näyttänyt tuntevan ns. kello viiden asentoa.

-Tanssikortissa olisi voinut olla sijaa enemmillekin tansseille (tai partnereille).

-Poloneesi kärsi tilanahtaudesta.

-Silloin tällöin noin 100 vierasta (parhaimmillaan) juhli salin ulkopuolella.

Huomioitavia asioita: Kilta sai RIL:iltä ja pitkältä listalta muita tahoja lahjoituksena ällistyttävän hienot, kalliit ja kauniit puheenjohtajan käädyt. Niilo Kurvinen ja Tarmo Savolainen pitivät informatiivisen ja interaktiivisen HistoriIKin. Kaskelotti-rahastosta jaettiin stipendit Marko Salorannalle ja Jussi Väisäselle.

Oikea ylä: lukkarit

Toinen ylä: nuorekas pöytä 13

Vasen ylä: Kaskelottipalkittu Katri Makkonen ja avec

Oikealla: RIL:n toimitusjohtaja Jyrki Keinänen, killan puheenjohtaja Tuula Olenius ja puheenjohtajan uutuuttaan hohtavat käädyt, sekä RIL:n Anu Turunen

Oikealla alhaalla: HistoriIKki, esitelmöijinä Niilo Kurvinen ja Tarmo Savolainen

Jatkot

Paikka: TF

Mitä tapahtui: Tarjolla nälkäisille ruokaa, janoisille juomaa, kaikille haluaville musiikkia. Myös Sampo vieraili paikalla.

Hyvät puolet:

- Loistavan letkeätä musaa soittanut bändi
- Bändin hiukset
- Hiukopalaa
- Juhlatunnelma edelleen katossa
- Jatkopaikan sijainti

Huonot puolet:

- Narikassa ja baaritiskillä aluksi hurjat jonot.

Vasemmalla ylhäällä: Kunniajäsen Aarne Jutila, emäntä ja isännän vyö

Vasemmalla keskellä: Fukseja juhlatunnelmissa

Alhaalla: Tanssin pyörteissä

Oikealla ylhäällä: Sam and The 70's vai oliko se sittenkin Mikko Hilli?

Oikealla alempana: Killan kunniajäsenet ja excursiomestarin torvi mestareineen

JaJatkot

Paikka: Rantsu

Mitä tapahtui: Niin, mitä tapahtui. Yleensä Rantsulla saunotaan ja soitetaan musiikkia. Joku varmaankin käytti edelleen baarin palveluja.

Hyvät puolet:

- Lämmin sauna.
- Shampoot, saippuat ja hoitoaineet killan puolesta.
- Useat juhlijat jaksoivat tännekin asti.
- Työfuksit jaksoivat tännekin asti.

Huonot puolet

- Partavaahdot ja -höylät killan puolesta aiheuttivat muutaman ylimääräisen naarmun.
- Parhaatkin juhlalat loppuvat joskus.

Silliaamiainen

Paikka: Varsinaissuomalainen Osakunta, Uusi Ylioppilastalo

Mitä tapahtui: Ruokaa ja juomaa kurssineuvoston tarjoamana sekä hilpeää seuraa. Mahdollisuus uuteen nousuun. Jälleen elävää musiikkia, vaikka yleisön elinvoimaisuus oli välillä koetuksella.

Hyvät puolet:

- Ruoka
- Juoma, etenkin skumppa
- Samanhenkinen seura
- Mukavat ja käyttökelpoiset tilat, hyvä sijainti

Huonot puolet:

- Bändi soitti todella lujaa.
- BÄNDI SOITTI TODELLA LUJAA.
- Parhaatkin juhlalat loppuvat joskus.

En lähde pitkälle vaan KOTIMAAN PITKÄLLE 2003

IK oli jälleen kerran maaliskuun alussa 12.-14.3. valloittamassa rakasta kotimaatamme. Tänä vuonna reissu suuntautui Länsi- ja Lounais-Suomeen ja tässä hieman matkakertomusta.

Keskiviikko

Matkalle lähdettiin perinteisesti anivarhain Norske Kimble Cupin jälkeisenä keskiviikko-aamuna. Bussin lastaus sujui mukavasti jo ennestään tutun kuskimme Tonin avustuksella raksan edustalla ja kun tämän jälkeen kiersimme pienen Isometsänhakulenkin Jämeräntaipaleella olivat kaikki 32 innokasta seuramatkalaistakin koossa. Kiintiöfuksinkin paikka tuli tässä vaiheessa mukavasti täytettyä Annella. Kotimaan Pitkän ensikertalaiset ymmärsivät hyvin jo matkan alusta asti pitää kypäränsä päässä ja tämä pelastikin heidät monelta kolhulta. Aamupalaa nauttivat bussissa he, jotka tähän kykenivät, ja kaikkien pelastukseksi tuli viimeistään jokaiselle pakkojaettu kummallinen pullo täynnä oranssihkoa nestettä.

Ensimmäiseksi suuntasimme Kruununhakaan, missä pääsimme tutustumaan humanistien asuinsijoihin. Tai no, emme ehkä ihan asuin-, mutta muutamaan kunnostettavaan laitokseen kuitenkin. Siltavuorenpenger 10:ssä on edelleen Skanskalla käynnissä Helsingin yliopiston opettajainkoulutuslaitoksen, fysiologian laitoksen sekä tähän kuuluvan entisen professorin asunnon peruskorjaus. Osa korjausrakentamisurakasta oli valmiina ja osa vasta alussa. Kieltämättä aika erilaisen näköistä kuin meidän teekkareiden opiskeluympäristö täällä Otaniemessä. Rakennukset ovat alun perin valmistuneet 1900-luvun alussa ja suuri osa sisätiloista ja julkisivut ovat kokonaan suojeltu. Upeat näköalat muuten Krunikan korkeimman rakennuksen katolta!

Aikamme kierreltyämme kiitimme opastamme Markus Nokkasta ja kaupan kautta lähdimme kohti seuraavaa kohdetta. Lohjalla pääsimme tutustumaan todella perinpohjaisesti Länsi-Uudenmaan jätekeskuksen eli Rosk 'n Rollin toimintaan. Keskus oli uusi ja hieno, sää mitä kamalin ja oppaamme innokkaita ja asiantuntevia. Keiton ja kahvin voimin jaksoimme lähes kaikki kiertää koko alueen ja se oli kyllä informatiivista ainakin näin r-puolen opiskelijalle. Ensimmäiset penality muuten ns. nautittiin juuri toisen excukohteemme porttien ulkopuolella –kypärät eivät sittenkään pysyneet aivan niin hyvin kaikkien päissä kuin oli tarkoitus.

Lohjalta lähdimme mukavasti ajelemaan kohti Tamperetta. Bussimatka taittui joutuisasti muutamalla pasi kuikalla höystettynä ja olimme pian perillä Hervannassa. Majoituimme sikäläisen raksakillan Tarakin huomaan ja suuntasimme kuuntelemaan päivän viimeistä infopöytätyöstä Tampereelle mahdollisesti rakennettavasta pikaraitiotiestä. Tampereen kaupungin edustaja esitteli Vapriikin auditoriossa jo pitkälle suunniteltua raitiotieverkostoa joka kantilta tarkasteltuna. Mielenkiintoa aiheeseen riitti, mutta kahvi ei ollut ehkä aivan juuri se tekkarin mieltä lämmittävä tarjoilu tuohon aikaan illasta.

Kun museokeskuksen henkilökunta oli saanut hätistelyä meidät ulos ja kun Toni saatiin irti excuisännästä lähdimme syömään kunnon ruokaa, tarkoittaen hampurilaismäjätystä. Ilta jatkui Hervannassa, missä pääsimme saunomaan ja viettämään iltaa Tampereen yliopiston ympäristö- ja raksatekkareiden seurassa. Tampereen lumi osoittautui kylmäksi ja lyhyet viuhahduksuukset pitkiksi. Seura vaihtui illan mittaan yhdellä jos toisella, karaokeakin on kuulemma laulettu ja poliiseihin tutustuttu. On varmasti paljon, mitä en tiedä, mutta yllätyksekseni kaikki reissaajat ja pari ylimääräistäkin olivat seuraavana aamuna lähtöaikaan paikalla.

Torstai

Parkkisakko Hervannasta! Tällaista ei tapahdu Otaonnelassa.

Nautimme aamupalaa ja ihastelimme aurinkoista aamua bussissa. Parin tunnin ajelu kohti Raumaa sujui mukavasti toisella silmällä leffaa seuraten ja toisella nukkuen. Pääsimme perille Rauman hienolle kaupungintalolle parin uukkarin sekä pienen myöhästymisen saattelemina. Kahvin sekä todella herkullisen kakun seuraksi Rauman kunnallistekniikan päällikkö Antti Kolehmainen kertoi meille mielenkiintoisia juttuja kaupungissa parhaillaan käynnissä olevasta keskustan kehityshankkeesta. Rauma on kaunis kaupunki asua ja historiallisen ympäristön toimivaan säilyttämiseen siellä ilmeisesti panostetaan. Läksiäisiksi nautimme maittavan lounaan sekä toisen parkkisakon. Jalan kaupunkiin tutustuminen jäi noin kauppareissun pituiseksi kävelyksi keskustassa, minkä jälkeen lähdimme ajelemaan etelään päin.

Pyyhäsimmme Turun ohi Paraisille ja saavuimme Finnsementille perinteitä kunnioittaen eli u-käännöksen tehden ja hienoisesti myöhästyen. Finnsementti on Suomen suurin sementin tuottaja. Alkupalloiksi saimme todella tuhdit raksajampan annokset ruokaa ja

juomaa, minkä jälkeen kuulumme sementin valmistusprosessista sekä firmasta ja alasta yleensä. Esitelmöijät olivat todella mukavia ja heidän kissanpolttohuumorintajunsakin aukeni vähitellen. Pääsimme myös tutustumaan tehtaaseen, missä näimme suuria asioita – mm. sementtisiiloja, polttouunin ja valvontakeskuksen. Kävimme myös ajelemassa kalkkikivikaivoksen reunalla, joka oli todella val-ta-va kuoppa kuin suoraan jostain kuumaisemasta.

Tämän jälkeen olikin jo kiire Turun kaupungille, missä isäntämme kaavoitustoimen johtaja Markku Toivonen ja Olli-Pekka Mäki kertoilivat meille alueesta yleensä ja erityisesti vesihuollon ongelmista. Tarjoilut olivat erittäin riittävät, isännät fiksuja ja hauskojakin (ainakin turkulaisiksi, heh) ja asiakin ihan kompaktisti esitetty.

Seuraavaksi, kun kello näytti jo vaikka mitä, lähdimme heittämään tavaroitamme yöpymispaikkaan Turun ylioppilaskylään. Tämähän ei missään nimessä ollut sitten yhtä helppoa kuin miltä se mahdollisesti kuulostaa. Excumestari kadotti kuulemma jossain vaiheessa punaisen langan selityksistään ja oli matkalla johonkin täysin väärään kaupunkiin ja lisäksi kaikkien yo-kylän katujen 4 B:t eivät olleetkaan toisiaan vastaavia paikkoja. Caribia-hotellikin osoittautui mainettaan vaarallisemmaksi paikaksi, sieltä on nimittäin erittäin vaikeaa päästä pois.

Majoittumisen kautta pääsimme kuitenkin lopulta lähellä keskustaa sijaitsevaan saunaan, missä tunnelma oli tiivis ja jatkuvasti kohoava. Tahmaista mintunapasnapsia nautittiin jossain vaiheessa ja excumestari totesi kyseisen aineen humalluttavaksi. Loppuillan muistot ovat toivottavasti jonkinasteisessa järjestyksessä jokaisen asianomistajan päässä. Näihin muistoihin sisältyy ainakin erinäisiä kokouksia, portaiden kiipeilyä, ahtojättä, tupaten täysiiä Marilyneja, turkulaisia poikapareja sekä paljon muuta hauskaa.

Perjantai

Uskomatonta – edelleen joka ikinen excureissaaja löytyi aamulla samasta huoneistosta mistä matkanjohtajakin. Epämääräisessä järjestyksessä kömmimme bussiin ja parhaimmat lähtöajat heräämisestä lukien taisivat mennä alle minuuttiin.

Tiehallinnon Markus Salmi sekä Tieliikelaitoksen Tapio Jussila ottivat Turun aurinkoisessa aamussa meidät vastaan omia Kotimaan Pitkiään muistellen. Aamukahvi ja valtava sämpylä maittoi toisille paremmin ja toiset taas aloittivat päivän oluella.

Esitelmän aiheena oli valtatie 1 eli moottoritie Turusta Helsinkiin (tai toisinpäin). Esittely oli mukavasti kuvapainotteinen eikä turhan pitkä ja silti kaikki oleellinen mielenkiintoinen asia tuli aika lailla selväksi. Tämän jälkeen lähdimme isäntämme seurassa ajelemaan Saloon asti vielä avaamattomalle moottoritiele. Eipä sitä ihan jokainen olekaan ajellut moottoritietä väärään suuntaan. Pääsimme myös katsomaan Salossa rakenteilla olevaa Suomen pisintä kaksoistunnelia, jossa oli juuri käynnissä ruiskubetonointi.

Salosta suuntasimme jälleen kohti Lohjaa, tällä kertaa kohteemme oli Kirkniemessä M-Realin paperitehdas. Siellä kuulumme paperialasta rakentajan näkökulmasta sekä esittelyä joitakin vuosia sitten valmistuneesta uudesta paperikoneesta. Pääsimme myös katsomaan kyseistä konetta, joka oli suuri, lämmin ja huriseva.

Viimeisen excun jälkeen lähdimme ajelemaan takaisin kohti Otaniemeä. Muutama perinne oli vielä ohjelmassa suoritettavana. Joukkopenalty oli levähdyspaikalla varmasti kaikille –sekä ulkopuolisille näkijöille että meille kokijoille – yhtä ihanaa kärsimystä.

Arvoisa puheenjohtajamme Tuula ”Tuikku” Olenius puettiin tällä stopilla asiaankuuluviin vaatteisiin eli mustaan muoviin seuraavaa numeroa varten. Perinteinen puheenjohtajan cooper käynnistyi alitettuumme kehä kolmosen ja Kyöstin ja Henrin selostusta kuunnellessamme oli ilmassa suuren urheilujuhlan tuntua. Kahdentoista minuutin estejuoksu vuoratun bussin käytävällä sujui hyvin, olihan puhiksellamme takanaan tiukka treenikausi.

Seuraavaksi oli vuorossa Jussi Hynninen Memorial Trophyn luovutus. Viimevuotinen voittaja Kyösti ojensi palkinnon kirkkaalla nesteellä täytettynä erittäin ansioituneelle voittajalle Mikko ”Kouvolan pesiksen toivo” Lautalalle.

Tämän jälkeen olimmekin jo onnellisesti perillä Otaniemessä. Bussin purku sujui tavaramäärään nähden joutuisasti ja porukka siirtyi sujuvasti Gorsuun – osa puhdistautumaan matkan pölyistä ja osa hankkimaan uutta nousua. Eväät olivat riittäneet hyvin loppuun asti ja Gorsussakaan ei tarvinnut nälästä eikä sen puoleen janostakaan kärsiä. Saunaseuranakin oli vielä eduskuntaehdokas _mikäsentaunnaissennimioli!?!_ eli kovin paljon parempaa lopetusta upealle reissulle ei olisi voinut saada.

Valtavan suuri kiitos kaikille mukana olleille ja upeaa matkafiilistä luoneille ihmisille, eli ilo olla Pitkällä teidän kanssanne! Voinkin tästä siirtyä sikaosastoon =)

Aurinkoista wappua,

Ritva XQ Saarinen

Viinlandia 2003 - kahdesti YKSIN

IK:n jokakeväisessä vakavan humoristisessa kirjoituskilpailussa Viinlandiassa miteltiin tänä vuonna aiheella YKSIN. Liekö rankat ja aikaa vaatineet vuosijuhlat, kirjoittajakunnassa tapahtuva sukupolvenvaihdos vai puutteellinen tiedottaminen syynä siihen, että arvosteluraatikin tunsivat olevansa melkein yksin, kirjaimellisesti kaksin valitessaan voittajaa.

Kirjoituksia saapui määräaikaan mennessä siis kaksi kappaletta. Tällä kertaa määrä onneksi korvasi laadun. Molemmat osallistujat kirjoittivat aiheesta samalla koskettavasti ja moniselitteisesti huumoria ja itseironiaa sopivassa määrin unohtamatta. Kirjoitukset peilasivat ajankohtaisuudellaan nykyistä yhteiskuntaa ja sen arvoja ansiokkaasti.

Arvo- ja myös päätösvaltainen arvosteluraati olikin vaikean tehtävän edessä ja pikaisen neuvottelun jälkeen se päätyikin seuraavanlaiseen lopputulokseen: "Koska rehellisesti olisi äärimmäisen vaikeaa saada aikaan päätöstä jomman kumman kirjoituksen suuntaan, on arvosteluraati ylituomarinsa johdolla päättänyt yksimielisesti jakaa ensimmäisen palkinnon molempien ehdokkaiden kesken." Eli voittajiksi selvisivät Matti Kuronen RN ja Saara Råman RN. Voittaneista kirjoituksista voitte nauttia alla.

I Palkinto: Saara Råman

Yksin

Kärsitkö kutiavasta ihottumasta? Nyt tarjolla pikaista apua ilman reseptiä! Flunssaan, päänsärkyyn, kuumeeseen, vatsavaivoihin, hiustenlähtöön...

Kärsitkö yksinäisyydestä? Apua on tarjolla televisiossa, internetissä, lehdissä...
Deittipalvelut eivät ole enää vain epäsosiaalisille luusereille. Niistä löytyy menestyviä, kauniita, kiinnostavia ihmisiä. Jos et ole tyytyväinen ensimmäiseen, toiseen, kolmanteen vaihtoehtoon, kokeile seuraavaa. Yksinäiset eivät lopu kesken.

Mainonnan uhreja on tuhansia. Yksinäisyys on heille tauti, mutta onneksi uusia lääkkeitä kehitetään jatkuvalla syötöllä.

Kumppania etsitään tositaroituksella. Enää ei tarvitse miettiä mikä näissä ihmisissä on vikana. Miksi he eivät löydä seuraa perinteisesti - sattumalta? Sattuma vie liian kauan ja on niin kiire koko ajan. Ensin pitäisi uskaltaa tehdä aloite ja sitten tutustua ja onnellinen loppu ei kuitenkaan ole taattu. Muutaman sähköpostin välityksellä vaihdetut tiedot nopeuttavat suhteen kehittymistä huomattavasti. Ja ujous ei enää ole este. Kun sitten tavataan ei enää tarvitse kysellä toisen työstä tai mieltymyksistä, kaikki on jo selvitetty. Nimi ja ikä tuli ehkä valehdeltua, mutta se on helposti selitettävissä. Ja sitäpaitsi kaikkihan niin tekevät. Hmm... mistäs nyt sitten kasvokkain keskusteltaisiin? No, seuraavasta tapaamisesta tietenkin.

Viikkoon ei kuulu luvattua puhelua, eli se siitä tyypistä sitten. No sehän olikin vähän turhan lyhyt ja kuinka kauan jaksaisi sitä ärrävikaa kuunnellakaan. Onneksi on seuraava jo varalla ja ehkä nyt täppää. Itse en ainakaan soita. Sehän olisi jo epätoivoista.

Saman kuvion toistuessa herää alitajunnan pohjalla vastahakoinen kysymys; onko itsessäni jotain vikaa? Mutta minähän olen kaunis ja menestyvä. Miksi siis en löydä kumppania ihan perinteisesti? Voisinhan pyytää ulos sitä työpaikan tupakkahuoneesta satunnaisesti tapaamaani tyyppiä. Mutta miten? Enhän tiedä hänestä mitään, joten keskustelun aloittaminen on mahdotonta. Sitäpaitsi aina on niin kiire...

Lääke ei siis tunnu toimivan mainosten lupaamalla tavalla. Annostus on ainakin ollut riittävä, joten missä vika. Se pieni pränni siinä alalaidassa taisi jäädä lukematta. Ehkä selitys löytyy siitä:

"Vaikuttava aine lääkkeessä on harhakuvitelma nopeasta rakkaudesta. Aine aiheuttaa nopeaa riippuvaisuutta ja itsetunnon alenemista. Lääkettä ei tule käyttää mikäli olette allerginen torjunnalle ja tyhjille lupauksille. Valmisteen käytössä tulee noudattaa varovaisuutta mikäli olette jo parisuhteessa. Muiden lääkkeiden samanaikainen käyttö on täysin harkintanne varassa. Yhtäaikainen käyttö lisää kuitenkin komplikaatioiden riskiä. Käyttö raskauden aikana ei ole suositeltavaa. Yliannostus voi aiheuttaa kyynisyyttä ja sydämen vajaatoimintaa. Lääke on yleensä hyvin siedetty leikkimielisten ja kokeilunhaluisten käyttäjien osalta. Haittavaikutuksia aiheuttaa vakavamielinen suhtautuminen. Mikäli oireet jatkuvat kehoitamme selvittämään onko vika mahdollisesti käyttäjässä."

I Palkinto: Matti Kuronen

Yksin

Naisen kanssa -sarjakuva. Kanssakäyminen. Kanssaihminen. Jätkäpari.

Kaikki edellä mainitut ovat tavallaan ongelmia, tai ainakin esittelevät sellaisia. Naisen kanssa sarjakuvat ovat yhtä tuskaisia kuin elämä itse ja epätoivoinen kanssakäyminen kanssaihminen kanssa ehtymättömänä pulppuva runojen ja laulujen avoin valtasuoni. Jätkäpari taas jää kakkoseksi ympärillä olevalle suoralle. Kuitenkin noiden ongelmien puuttuessa ei mitään enää jääkään. Ei muuta kuin yksinäisyys ja tyhjä käsi, onnekkaimmilla kaksin. Tänäkin vuonna yksinäisyys johtaa 1 + n yksinäistä päättämään yksinäiset päivänsä yksityisesti oman kätensä kautta; tuon käden, jonka piti olla ainut ystävä.

Yksinäisyyden painostava henkinen apatia on joskus saanut otteen jokaisesta meistä. Toiset se on johtanut etsimään seuraa sieltä, mistä sitä on helpoiten saatavissa. Kenellepä meistä ei olisi joskus tullut sähköpostia otsikolla "Olen etsinyt sinua" tai "10.000 tuhatta naista vailla seuraa", tosin useimmiten ulkomaankielellä. Ei se mitään, ulkomaalaiset naiset ovat usein avoimempia kuin suomalaiset, joille ei tunnu mikään kelpaavan. Vaikka mies tuoksuisi selvästi kalliille viinille ja salihousuissa ei olisi kukkakuvioita, eivät mannermaiset avausrepliikit silti johda tavoiteltuun tulokseen ja kahden aktiivisen aloitteentekijän tapauksessa useammankin - ihmisen yksinäisyys saa ansaitsematonta jatkoa eikä yksiohistaan yhdelle lähtenyt yksinäinen saa tarvitsemaansa seuraa lenkille, teatteriin, koti-iltoihin ja koti-iloihin, kuten kontakti-ilmoituksessaan kirjoitti.

Valitettavan usein nämä ulkomaalaiset, yksinäiset ja kuvissa vähissä vaatteissaan suu auki makoilevat naiset vaan eivät ensikontaktissa tahdokaan ensimmäiseksi puhelinnumeroa vaan 4920-alkuisen kuusitoistanumeron numerosarjan. Yksinäisyys sen kuin pahenee, kun tajuaa että nainen on enemmän kiinnostunut vähistä tai olemattomista rahoista kuin seuranhakijan ajatuksista ja elämästä, maailmankaikkeudesta ja kaikesta.

Yksinäisyyteen on varmasti yksinkertainen ratkaisu. Yksi esimerkki olisi vaikkapa se, että lisääntyttäisiin ja täytettäisiin maa siten, että jokaisella olisi vähintään puolen metrin päässä toinen ihminen. Vaan kukapa sitä yksinään tuollaista?

Kannattaako tunnustaa jos pettää?

Kysymys ei ole askarruttanut mieltä siitä asti kun kuuli kappaleen ensimmäistä kertaa. Selvyyttä asiaan ei lähdetty hakemaan Zen Cafen keikalta muutama viikko sitten. Ankara talvi ja hiljainen kesä ja vanhojen arvojen luutunut pesä oli todellakin mielessä kun matkusti kohti Tavastiaa. Dösa ei kulkenut, lunta tuli naamaan, joku vastaantulija haukkui Tervasaaren kesäteatterin Janus Hanskiksi, kaveri veti turvat jäiseen katuun. Ja se johtui tien liukkaudesta.

Zen Cafe on kyllä sellainen bändi, että sitä ei uskoisi millainen se on, kun sitä ensi kertaa kuulee tai näkee. Peruskompin ja yksinkertaisten komppausten takana piilee kaunis maailma. Uusista hiteistä ei ole kyllä löytänyt paljoa, mutta neljä sitä edellistä levyä ovat erittäin mukavan tuntuisia korvalle. Samuli Putron laulu- biisintekotyöskentely on epäilemättä vertaansa vailla. Omaperäinen laulutyyli, ensin rento juttelu mutta toisaalta piinaava sanailu sopii hyvin biiseihin. Voi hyvin kuvitella kuinka Putro on henkilökohtaisesti kokenut kaikenlaista; surua, kaipuuta, riitaa, epäoikeutta, ties mitä. Eipä tiedä, ovatko tositärinoita mutta voisivat hyvin olla. Vaikka mies biiseissään saattaa heittää sanat rennosti mikkiin, äänestä pystyy aistimaan rakkautta, vihaa ja suuria tunteita. Kaveri kuittailee aika paljon kaikenmaailman mainstreamailijoille ja teeskentelijöille. Samalla tulee todistetuksi se, pitääkö biisin kertoa iloisista ja mielenkiintoisista asioista, jotta se toimii esimerkiksi liveinä tai tulee muuten suosituksi. Hittibiisin rakennetta ei myöskään usein noudateta, paitsi ehkä bändin radiosoittoa saaneissa biiseissä. Sen takia bändin biisejä jaksaa kuunnella paljon pidempään. Ja muutenkin, joka tapauksessa.

Itse keikalla bändi oli omassa elementissään. Viimeiset allekirjoittaneen epäilyt kumottiin muutaman ensimmäisen biisin aikana. Zen Cafen yksinkertainen soitanto ei näyttäneen enää kovin yksinkertaiselta liveinä. Rumpali painoi kovaa duunia ja Putro lauloi kaiken helvetin tarkasti. Pienintäkään huojuntaa ei huomannut. Performanssin onnistumisen varmisti Zen Cafen yleensä keikoilla käyttämä studiokitaristi. Mies (pystyy hyvin kuvittelemaan että kaveri on helvetin pätevä musiikinopettaja ja ammattimusiikko) jamitteli pikkutakissaan ja komppaili lavan reunalla samalla kuin Putro pääsi hoitamaan laulunsa ja puolispagaattinsa sataprosenttisella antaumuksella. Basistin hullunkampausta oli ihan hauska ja lätkyttäminen toimi muutenkin. Rumpali Parkkonen soitti taas jostain käsittämättömästä syystä paljain jaloin niin kuin Raumanmerellä ja ilmeisesti kaikilla muillakin keikoillaan.

Zen Cafen pojat olivat omien sanojensa mukaan itsekin täysin yllättyneitä siitä, että talo myytiin täyteen. Sen huomasi myös keikalla, kun Putro ihmetyksissään huuteli ”voihan vittu” ja muuta vastaavaa. Yleisöllä oli yllättävän hyvä meininki päällä, eikä Putron kikkailu ainakaan jarruttanut huumaa. Mies heilui edestakaisin ja oli tiukassa 15 asteen etu- tai takakenossa soitellen samalla kitarajuttujaan. Välillä kädet pyörivät kuin tuulimyllyn siivet. Ei kyllä olisi uskonut että bändi yltyä niinkin hyvään suoritukseen. Miesten pukuihin oli myös panostettu. Samanlaiset punaisen sävyiset raitakuviopuvut oli koko triolla päällä. Kiitosta saa myös se, että bändi soitti muutakin kuin hittikamaa, vaikka hittikamaa tulikin, mikä on tietysti hyvä asia, kuten esimerkiksi hitaampia biisejä joiden ei odottaisi toimivan liveinä, mutta jotka toimivat kuitenkin. Taustanauhan vähäinen käyttö ei haitannut yhtään koska pojat soittivat soittimiaan niin kuin asiaan kuuluu. Ei liehity, ei riiattu, otettiin vielä yksi tanssi ja sitten vielä saatille.

-Harri

Juomakilpailujen satoa, osa I

NORSKE KIMBLE CUP SMÖKISSÄ 11.3.2003

Ilmassa oli suuren Oktoberfestin tuntua, kun IK:n perinteinen Norske Kimble Cup käynnistyi OtaOnnelan vinokattoisen urheilupyhätön uumenissa. Katsojille, joita oli melkein yhtä paljon kuin kilpailijoitakin, tarjottiin armotonta ja kovaäänistäkin taistelua, uhkarohkeita taktisia liikkeitä, paljastavia edustusasuja ja yllättäviä itsensä ylittämisiä kun kaksihenkilöiset joukkueetittelivät tässä jalossa juomapelissä josta Jalo tosin pysyi kaukana.

Alkuerät, välierät ja finaali kroolattiin läpi samalla tutulla kaavalla kuin ennenkin. Noppaa heitellään, olutta juodaan ja tuoppeja siirrellään enemmän tai vähemmän laadittujen suunnitelmien mukaan. Lopulta ollaan siinä vaiheessa, että se joka saa ensiksi ykkösen voittaa. Niin kävi tänäkin vuonna finaalin ratketessa vasta kalkkiviivoilla Team Vornasen eduksi muista kilpailuvaiheista puhumattakaan.

Mitäpä tästä näistä hienoista urheilusuorituksista pöydän äärellä ja sen alla sitten jäi muisteltavaksi. Joillekin saattoi jäädä useita päiviä kestänyt ylikunto, toiset vain hävisivät, tosin korkeintaan viikoksi. Silti kaikilla tuntui olevan jo mielessä ensi vuosi ja uudet kisat. Jospa se kaivattu ykkösenkin silloin pyörähtäisi nopasta, sillä se toinen osasuoritus on jo hallussa.

Juomakilpailujen satoa, osa II

90:n metrin aidat, 8.4.2003, Otaniemen urheilukenttä

IK:n 90-vuotisjuhla viikolla herätettiin henkiin muutaman vuoden takainen perinne lyhyestä mutta rankasta aitamatkasta, jossa siis aitojen tilalla kiiltelivät kahdeksan olutpulloa. Kilpailijoita oli mukaan uskaltanut kaikkiaan kahdeksan kappaletta, joista yksi jopa naisten sarjaan.

Kun aidat oli saatu aseteltua, olikin lähtölaukauksen aika. Tasaisena rivinä joukko rynnisti kohti ensimmäistä aitaa. Koska erot aitomistekniikassa vaihtelivat ra'asta kierrerruntauksesta puisto-tyyliseen tissutteluun, alkoivat myös erot kasvaa nopeasti. Yksi rohkea kilpailija aitoi jouhevasti kuusi ensimmäistä aitaa kunnes seitsemännellä jo hieman kompuroi ja kahdeksannella suorastaan kaatui tullen hylätyksi. Kun tämä jo varmalla näyttäneen voittaja luhistui vain metrejä ennen maalia, alkoi kilpailu voitosta uudelleen kiihkeänä. Pääjoukko oli edennyt tasavahvasti viidennelle aidalle, jossa maitohapot alkoivat jo selvästi painaa. Tällöin Raksan oma poika Juho H. kaivoi jostain tarvittavan sisun, karkasi omille teilleen ja selvitti loput aidat voittajan tyyliin. Polyteknikkojen Raittiusseuran edustaja jatkoi loppuun asti tasaisen huikan tahdillaan ja nousi toiselle sijalle ennen Raksan oikeassa paikassa päihinöitä nauttinutta Super-Joonasta. Päivän tsempparipalkinto kuului kuitenkin Ollille joka näytti jo uupunee täysin kuudennella aidalla, mutta nousikin kuin Elmo ja sinnitteli Survivorina maaliin asti. Huomiota herätti myös ainoan naiskilpailijan lennokas aitomistyyli, jossa taustaryhmän tuki suorastaan kantoi (kaatoi) kilpailijan yli esteiden. Lyhyesti tämän yleisurheilun voisi yleistää erään katsojan kommenttiin: ”Aina näyttää hulluja löytyvän.”

HIENOSÄÄTÖLEKAN paluu

Neliosainen edustajistotrilogiamme on ehtinyt jo toiseen osaansa, joka ei tosin historian valossa ole jatko-osista se kaikkein hehkein. Paineet ovat siis kovat.

Viime jutussa kertasimmekin toden totta TKY:n hallintorakenteen perusteet, joten nyt voidaan vaihtaa isompaa vaihdetta silmään, ja porautua edustajiston tekemiin päätöksiin.

Hallituksen valinta on uuden edustajiston ensimmäinen tehtävä. Edustajisto valitsee TKY:lle hallituksen muodostajan, joka käytännössä tarkoittaa uutta hallituksen puheenjohtajaa. Hän haastattelee muut hallitusehdokkaat eli tyrkyt, ja tekee ehdotuksen uudesta hallituksesta, jonka edustajisto sitten hyväksyy tai ei hyväksyy. Edustajisto pääsee äänestämään hallituksesta ainakin kaksi kertaa, sillä hallituskausi TKY:llä on yksi vuosi, siinä missä edustajisto porskuttaa virassaan kaksi.

Toinen yhtä varma mutta niin tärkeä henkilövaali on TKY:n pääsihteerin vaali, joka järjestetään joka toinen vuosi. Pääsihteeri on olennainen toimeenpaneva touhumies ja virkahenkilö TKY:llä, arvostuksesta kertoo tämänkeväiset 11 hakijaa. Hienosäätleka onnittelee itseään saatuaan lobbattua virkaan Raksan entisen fuksikapteenin, Rauli Oikarisen.

Onnittelut myös Ralle vielä kerran.

Kauden ensimmäisiä suuria päätöksiä oli Poikamieskylän vuokraaminen Yleisurheilun MM-kisojen kisakyläksi ulkomaisille urheilijoille, mille edustajisto näytti vihreää valoa. Vaakakupissa painoivat rahallinen hyöty, teekkareiden imagon parantaminen sekä tätä kautta nopeutunut otaniemen kaavoitusprosessi, joka vuorostaan mahdollisti seuraavan, eli Teekkarikylän laajennuksen.

Edustajisto päätti Teekkarikylän laajentumisesta Smökin parkkikselle ja Otarantaan useamman opiskelija-asunnon voimalla. Kaavoitus sujui ennätysvauhtia ja urakkatarjouksia käsitellään parhaillaan.

Kaiken kaikkiaan TKY:llä on runsaasti omaisuutta ja paljon mahdollisuuksia parantaa teekkareiden elämänlaatua mm. rakennuttamalla asuntoja, tarjoamalla sairaanhoitopalveluita, tukemalla järjestötoimintaa ja järjestämällä juhlia. Edustajien tehtävänä on kanavoida näitä voimavaroja opiskelijoille tärkeisiin kohteisiin. Raksalaisille paras tapa vaikuttaa TKY:n toimintaan ja sen tarjoamiin palveluihin ovat Hienosäätlekan edaattorit, joten kertokaan ehdotuksianne ja valittakaa, jos jokin mättää.

TKY on olemassa palvellakseen tekkareita.

Noh, kun näyttää tuo Wappukin olevan ovella, niin eiköhän puoluejohtajakin poistu ulos nauttimaan

aurinkoisesta Wappusäästä ja uudesta hupaisasta Äpy-julkaisusta! Oikein hauskaa kesää kaikille!

Olli Nuutinen

PS. Edustajistovaalit järjestetään jälleen ensi syksynä, joten voitte kesällä miettiä, mitä annettavaa teillä olisi TKY:lle edustajistokaudella 2004-2005..

RAKSAN AMMATTIAINEKERHOT ESITTÄÄ: MOMMILAN SOUTU LAUANTAINA 19.7.2003

TIETOA:

- lähtö bussilla aikaisin aamusella raksalta 19.7.
- Mommilassa ohjelmassa kirkkovenesoutu 10 km, voittosaunat sekä perinteiset lavatanssit
- käytettävissä kaksi 15 hengen kirkkovenettä
=> mukaan reissuun mahtuu bussilastillinen (soutajat + bändärit)
- kustannukset max. 10 € / nuppi
- "kotiinkuljetus" illan päätteeksi eli takaisin raksalle

!!!! ILMOLISTA KILTAHUONEELLA 16.5. ASTI !!!

EI SE JÄRVI
SOUTAMISESTA KULU

organiseeraa: akva, linkkii, mvr ja ropo

